

Ladislav Klimeš

PŘÍLIŠ DIVOKÁ ZEM

ZRZAVÁ OPERACE

Ladislav Klimeš

PŘÍLIŠ DIVOKÁ ZEM 3

Zrzavá operace

PODĚKOVÁNÍ:

Za prvé bych chtěl poděkovat své skvělé přítelkyni Katce, která svým neúnnavým betareadingem a různými připomínkami dokázala prakticky nemožné: Donutit mě knihu upravit a připravit k vydání. To už je prostě její klasika.

Velké díky patří Lukáši Hoffmanovi za jeho časté rady ohledně vybavení, zbraní a taktiky. Díky jeho komentářům se mi podařilo knihu posunout zamýšleným směrem.

Dále bych chtěl poděkovat Petru „Vincovi“ Havlíčkovi za obálku a několik rad ohledně charakterů a vymyšlení několika písní.

Nesmím opomenout také svého věrného kamaráda Ondřeje Krejčíka, nesmrtelného rejpala a provokatéra. Bez něj by některé hlášky a vtípky neměly takovou šťávu.

Na závěr bych chtěl poděkovat svým rodičům, kteří mě vždy podporovali v tom, co mě bavilo, a nezlomili nade mnou hůl v dobách, když se zrovna nedařilo.

PŘEDMLUVA:

Říká se do třetice všeho dobrého a v tomto případě i nečekaného. Po prvních dvou dílech jsem si myslel, že svět PDZ je už pro mě definitivně uzavřený a je na čase jít dál. Nicméně přišlo mi pár nápadů, žádostí a já po relativně dlouhé době (asi tak 3 vteřiny) rozhodl, že Ládise, Čáslavské komando i Lovce Duchů vyšlu ještě na jednu, definitivně poslední akci.

Teda, aspoň doufám...

Přeji pěkné počtení.

Ladislav Klimeš

Věnováno těm dvěma, které mě na tento díl ukecaly.

PROLOG

„I když hlavní boj skončil, je pořád potřeba zjistit pár věcí...“

Poslední paprsky pomalu mizely za obzorem. Zalévaly okolí zajímavou oranžovou září. Díky popraskanému sklu nemocniční pokoje vytvářely na zdech zajímavé obrazce. Ondráš se pokusil narovnat a i přes pomoc rehabilitační sestry se to nepovedlo. Pohyb levé ruky mu taktéž nešel, ale od posledního cvičení se zlepšil.

Pořád cítil ostrou, ledovou bolest projíždějící celým tělem pokaždé, když se pokusil nějak výrazněji pohnout. Každodenní rehabilitační cvičení se proto stala tvrdým a bolestivým očištěm. I když zdravotní sestra Tereza byla milá a měl si s ní co říct.

„Pro dnešek končíme,“ prohlásila a nechala ho svalit se na lůžko. Ondráš jen zmučeně zaskučel. Sestra si zabalila vybavení a dala se na odchod. Jakmile sáhla po klice nemocničního pokoje, kdosi z druhé strany zaklepal.

„Můžu?“ uslyšel Ondráš Študákův hlas zpoza dveří.

„Jen pojd'te, zrovna končíme.“

Študák nechal sestru vyjít z pokoje, nezapomněl se lehce ohlédnout za jejím pozadím a poté sám vešel.

„Hezky ses tu zařídil,“ okomentoval ji.

„Dík,“ zavrčel Ondráš a pokusil se pohnout.

„Ale notak,“ usmál se Študák, vzal od stolu jednu plastovou židli, otočil ji a sedl si k Ondrášově posteli tak, aby se lokty mohl

opírat o opěrku. „Můžeš být rád, že žiješ. A sám víš, komu za to můžeš děkovat.“

„Vím,“ povzdechl si. „Nějaké nové info?“

Študák zavrtěl hlavou a vylovil z kapsy notes.

„Bohužel ne, pátrají, kde můžou, ale pořád nic nového. Zmizel. Co ta sestřička? Prý spolu během sezení cvrlikáte.“

„Jdi do háje,“ zavrčel Ondráš a jeho pokus vyfuckovat Študáka přešel v pokus o pohyb a bolestivé kníknutí, jako když zašlápnete malého hlodavce. Ale v jednom měl pravdu, na Tereze doopravdy něco bylo. Vysoká, hubená blondýnka, skromný úsměv a něžné a šikovné ruce.

A že mu byla přátelskou společností, nebylo třeba dodávat.

„Protože všechny naše současné prostředky selhávají,“ začal Študák a napsal si cosi do notesu, „asi pochopíš, když začnu pátrat v minulosti a začnu u tebe.“

„Je mi to jasné, ale nechápu proč. Jsou to už 4 měsíce...“

„Zmizel jeden z nejlepších lidí, co jsme měli...“ odmlčel se Študák. „A můj přítel...“

„Já vím,“ povzdechl si Ondráš. „Ale co když chtěl zmizet? Jak ho tak znám, bude ho těžké najít.“

Študák jen kývl hlavou.

„Nestalo se někdy něco, o čem jste potom už nikdy nemluvili?“

Ondráš chvíli lovil v paměti a pak jen kývl hlavou, dost unaveně se pokusil lépe posadit. Byl sice rád, že je naživu, ale kvůli neustálému válení, měl pocit jako by ho pomalu, ale jistě opouštěla soudnost.

Měknul, musel si to přiznat.

„Víš,“ připustil smutně, „že se rok před tím, než ses za ním doplazil do Čáslavi, stalo něco, co se pak stalo absolutním tabu?“

Něco, co ho i přes všechny ty sračky poznamenalo? A nás dost rozhádalo?“

„Co?“ zpozorněl Študák. „Je pravda, že jsme po tom, co jsem přijel, spolu moc nemluvili.“

„Byla to práce pro Hádžitoma a jeho Lovce,“ vzpomínal Ondráš a zaklonil hlavu. „Měla to bejt snadná mise. Pár dní tam a hotovo. Stal se z toho skoro tříměsíční průser, kterej Ládisovi zničil dost ego a psychiku. Zvlášť, když už to vypadalo, že je šťastný.“

„Nějak tě nepobírám.“

„Nedivím se, ale klidně vysvětlím. Každopádně, mi to neuvěříš, ale byla v tom zase ženská...“

„Děláš si srandu?“

„Ne,“ usmál se Ondráš a začal vyprávět.

A venku se pomalu začalo stmívat...

KAPITOLA 1: NOVÁ OPERACE

„Každá operace či malé rozčeření nudných vod začíná telefonátem, zprávou, nebo nasranou Lýdií.“

Zima 2019

Špička propisky se jemně dotýkala papíru. Hrot lehce tančil a vytvářel písmena, slova, a nakonec krátké věty.

Nahrubo napsané poznámky ve skutečnosti nedávaly dohromady souvislý text. Byly to jen připomínky a detaily, které by se mohly v budoucnu hodit.

„Rozumím,“ řekl jsem a vyfoukl obláček dýmu nosem.

V prstech levé ruky jsem protočil dohořívající cigaretu a opět z ní potáhl.

„Neboj, Hoffe, podíváme se na to.“

S těmito slovy jsem položil sluchátko satelitního telefonu. Zamyšleně jsem típl cigaretu a chvíli koukal na monitor a na poznámky na papíře. V jinak prázdné taktické místnosti hučel nyní jen jeden počítač a zářil všeho všudy jediný monitor.

Obvykle tu v noci někdo seděl a hlídal všechny zapnuté počítače. Jen dnes jsem to tu uzavřel na pravidelný noční rozhovor s Lovci Duchů, konkrétně s Hoffem. Jen dneska to holt muselo být speciální.

Opět jen dnes.

Sáhl jsem po krabičce na stole a lehkým pohybem ruky si přímo do úst hodil další cigaretu. Pak tu budu muset pořádně vyvětrat, protože už teď tu není prakticky vidět na krok, takže hrozí, že se přerazím o stůl za sebou.

V hlavě mi to šrotovalo a kolovaly v ní pořád stejné myšlenky.

Matěj Němec, ČNB, zlato...

Matěj Němec, ČNB, žoldáci Blackwoodu, zlato...

Matěj Němec, ČNB, žoldáci Blackwoodu, zlato, Snifferi CIA...

Furt dokola se mi to v hlavě honilo, točilo a převracelo jak šílený křeček v běhacím kolečku. Ta představa mě donutila se pousmát.

Skutečný Křeček s velkým Ká byl nyní ve vedlejší místnosti a pravděpodobně mastil Dotu, nebo něco jiného při sledování porna s oblíbenou héřečkou připomínající jeho zesnulou manželku.

Teprve nyní jsem si to cigáro, které převaluji v hubě již pár vteřin, zapálil. Plamen benzínového zapalovače olízl špičku cigarety a drobný ohýnek mi ozářil tvář.

Na okamžik jsem zauvažoval nad tím, zda si taky něco nepustit, ale nechťelo se mi opakovat šarádu před dvěma lety, kdy se vyšetřovalo, kdo byl takovej kretén a lezl na zavirovaný pornostránky na kompu v centrále.

To, že Křeček ode mě dostal preventivně přes hubu a zas nás od sebe museli odtrhnout, je asi jasné.

Bože, jak my dva máme problém se navzájem nezabít...

Ať už po mě a klucích chtějí Lovci Duchů cokoliv, počká to do rána. Ráno se slezeme a probereme, co a jak dále.

Znuděně jsem se zvedl, nezapomněl zakopnout o stůl, zapl na chvíli ventilaci a když dým spadl z mé rakovinotvorné seance na únosnou mez, zase ji vypl. Klidným krokem jsem opustil místnost a přešel do svého brlohu.

Shodil jsem kabát a jen ztěžka dopadl na rozvrzanou a studenou postel. Přikryl jsem se dekou a hodlal tvrdě usnout.

Jenže, jak už to tak bývá, přesně v těchto momentech začne mozek myslet na ty největší píčoviny.

Píčoviny typu: Co jsem udělal v životě špatně, co mělo být uděláno jinak a proč moje ponožky po tejdnu v kanadách smrdí jak čerstvě vybalený Romadur.

Nevím, jak dlouho jsem se trápil všemi problémy světa, nicméně když konečně moji mysl pohltila říše snů, nenalezla potřebný klid.

XXX

Sněhové vločky se pomalu snášely k zemi.

Pomaloučku, lehce a tiše.

Prázdný les skrýval mnohá tajemství čekající na své odhalení.

Prohlédl jsem si zbraň ve své ruce a lehce ji pohladil.

„Je tu klid, co?“ usmála se Zmije vedle mě. Já jen zlehka kývl hlavou a lépe se usadil na kmenu padlého stromu.

„Přemýšlíš nad zítřkem, co?“ dotazovala se dále a já jí jen opět lehce kývl.

„Návrat domů?“

„Ne,“ odvětil jsem konečně. „Návrat na místo činu spíš...“

„Beztak se neubráníš vzpomínkám.“

„Já vím, ale tentokrát to bude jednodušší.“

„Když myslíš,“ odušil jsem a kysele se pousmál.

Stačilo se ohlédnout ze skály za mnou a já spatřil prázdné, zničené město. Jedna ožralá věštkyně mu kdysi prorokovala věčnou

slávu dotýkající se hvězd. Holt si špatně vyložila jaderný hřib, který město ve finále ozdobil a doopravdy poslal ke hvězdám.

Praha.

XXX

Ráno jsem nebyl tak promrzlý, jak jsem původně čekal. Naopak, překvapivě mi bylo docela teplo. Slezl jsem z postele, hodil na sebe kabát a vylezl z místnosti.

Krom Lima – našeho pracovitého Vietnamčíka – samozřejmě všichni chrápali.

Aby také ne, vždyť brífink bude až v osm, nebo tak byl aspoň plánován. To znamenalo, že se na něj slezeme tak v devět, či spíše v půl desáté, až se náš hlodavčí soudruh vychrápe z paření do čtyř ráno. Já vím, dříve jsem nebyval jiný, tak bych správně měl držet hubu...

Rozmrzele jsem prošel bunkrem a zkontroloval zabezpečení. Vše v pohodě, naštěstí pro ostatní. Já byl vždy takovej kretén, co byl schopen všechny probrat jen kvůli tomu, že někde za kopcem vypadl senzor, či kamera.

Obranné věžičky, skenery a pasti podle všeho fungovaly a díky kontrole Tonyho a Ziziho na věži jsem věděl, že je klid i na větší vzdálenost. Po chvilce bezcílného bloumání bunkrem jsem zapadl k sobě a pokusil se rozhýbat.

Kliky, dřepy a sklapovačky, prostě základ, aby se tělo zahřálo. Prohrát si ho, ať můžu trochu fungovat. To, že k plně funkčnímu stavu potřebuju kartáč cigaret a hektolitr kafe, je věc druhá.

No, buďto slábnu, nebo jsem si zas naložil víc než předtím a zas to přehnal. Bé bude správně, napadlo mě, když jsem se po tak velkém výkonu svalil na postel a na chvíli to ještě zalomil.

Jako poslední dorazil překvapivě Vinc. Mezi prvními byl Ondráš s Randym a Tonym. Ani jeden nevypadal nevyspale, naopak. Vinc oproti tomu vypadal, jak kdyby ho ošukalo stádo slonů.

„Sorry, hoši, musel jsem ji vyfouknout.“

Všichni jsme se zasmáli a usadili se. Teda kromě mě, já se opřel o stěnu hned vedle bílé plochy. Pohybem ruky a stisknutím ovladače nahodil dataprojektor a bílou stěnu ozářila fotografie postaršího muže se zrzavými vlasy, kterými už pomalu, ale jistě prorůstaly první šediny. Z fleku by člověk tipnul, že mu bude tak padesát maximálně.

Všichni si vyměnili nechápavé pohledy.

„Tohodle sráče nemusím představovat, že?“ nechal jsem otazník viset ve vzduchu a čekal, kdo si po ránu dal aspoň jedno kafe a funguje mu mozek. Překvapivě všichni přikývli na srozuměnou.

„Pan Odpovědný Finančník, neboli Matěj Němec senior,“ představil jsem pro jistotu muže na fotografii.

„Z předválečného života tohodle zmrda víme celkem dost, ale řekněme, že Vávrův spis, co jsem včera obdržel a je na kompech, je trošku bohatší. Takže si ho představíme pozorněji, a hlavně proč se o něm bavíme.“

„Protože se rád posloucháš a přednášíš...“ ucedil Křeček nevzrušeně.

„Naser si,“ putoval jeho směrem vztyčený prostředník.

Já si lokl kávy z hrnku vedle sebe na stole a pokračoval.

„Matěj Němec senior býval ministrem financí dobrých 15 let s pár malými přestávkami. V republice byl oblíben asi jako pozitivní HIV test na natáčení porna. Je to jeden ze strůjců daňové reformy, mrtvých paragánů se špatnými padáky a důvod, proč v týhle republice permanentně po pádu komunismu nebyly prachy. Navíc to byl jeden z hlavních cílů při útoku na Strakovu akademii. Bohužel, ten den tam nebyl.“

„Vždyť ho dostali,“ nechápal Tony. „Za Strakovkou jej někdo střelil do hlavy.“

„Kéž by tomu tak bylo. Tehdy zabili Martina Němce, jeho bratra a majitele vcelku velké reklamní agentury. Omyl si uvědomili, až tenhle parchant vylezl ze stínů o měsíc později. Aktivní byl hlavně během bitvy v Praze. Tou dobou byl však v zahraničí a jen popíchoval, kde se dalo.“

„Kde byl?“ zeptal se Vinc.

„Pánové, je to smutné,“ povzdechl jsem si a pokrčil rameny, „ale na Ukrajině a snažil se dostat do Ruska. Ti o jeho službách vážně uvažovali, i když remcali něco o vydání domů. Když mu to nevyšlo, podle všeho opět zmizel a našel si klidné místo mezi ukrajinskou Bratvou.“

„Ten zmrď dělal pro mafiány?“

„Tak znáš to, jak se mafiánům říká v různých koutech světa. V Itálii Cosa Nostra, v Japonsku Yakuza a u nás jednoduše parlament,“ usmál jsem se. „Každopádně, Úkáčka musel asi něčím pěkně nasrat, protože je zpět v Čechách a zdrhá pro změnu na západ. Má domluvenou schůzku s někým, kdo ho propašuje nenápadně do rukou CIA a slibuje jim nějaké info.“

„Zase zradil?“ pozdvihl obočí Vinčenzo

„Přesně a Ukáčka jsou z toho pěkně na větvi. Tenhle člověk může dost práskat. No a naším úkolem bude...“

„Ustřelit mu tu jeho zrzavou palici!“ vykřikl nadšeně Křeček, protože tušil, co asi řeknu.

Bohužel, tušil špatně.

„Kéž by,“ svěsil jsem ramena. „Tohodle čuráka chce vedení živého. Jelikož Lovci jsou mimo a Talibanec kyne někde v bunkru u kompu s novým gay pedo pornem, Hoffík kontaktoval nás, protože jsme nejbliž místu, kde se má sejít s americkými PMC.“

„Kde to bude?“ zeptal se Vinc a už tušil, že se mu odpověď nebude líbit.

„Praha.“

„Ale doprdele...“

Jo, i tak se to dalo říct...

XXX

Následující čtyři hodiny jsme strávili v taktické místnosti. Jen občas si někdo odběhl na záchod, nebo pro pití. Udělali jsme si takový menší brainstorming, kdy si každé přinesl své nápady, šel hledat vlastní info a pak se to všechno postupně sesumírovalo. Po krátké pauze, která se ve finále protáhla na hodinu a půl, jsme se sešli opět tak, jak jsme ráno začali.

„Takže si to sesumírujeme,“ zakroužil jsem s propiskou v ruce nad mapou Prahy, která už byla zoufale neaktuální. To víte, když někde odpálí USA bombu, vždycky to upraví názvy ulic poblíž. Většinou z nějakého názvu na: *Kráter*.

Podle všeho byl kdysi výbuch americké jaderné bomby v Praze relativně slabý a po letech zamoření nulové, ovšem, to nic neměnilo na tom, že nás čeká asi pořádné brodění ruinami a hledání něčeho, čeho bychom se chytli.

A že by se nám tam chtělo, to se říci nedalo. Hlavně ti, co prošli Bitvou, věděli, jak to tam bude asi vypadat a hlavně, možnost nepřijemných vzpomínek drasticky rostla.

„Máme tu pro některé, včetně mě, návrat do těch největších sraček, jaké bychom nejraději s klidným srdcem zapomněli. To nám naneštěstí bude ještě trošku okořeněno tím, co tam budeme dělat a s kým se utkáme.“

S teatrálním mávnutím ruky jsem rozdál trojici fotografií. Na jedné z nich byl náš hlavní cíl. Na té druhé byl pihovatý zrzavý kluk s malým culíčkem na temeni. Fotka byla vytažená asi někde z facebooku, nebo nějaké sociální sítě, jelikož se jednalo o fotku z nějaké párty. Měl pár holek kolem sebe a děvčata na sobě toho spíš víc neměla, než měla. Tohle asi nebyl zrovna věrný typ. Od pohledu to musel být děsnej čůrák, napadlo mě.

„Matěj Němec Junior, cestuje s otcem. Jel v pár průserech a papíček žehlil. Jinak to je klasickéj protekční zmrda, kterému tatíček vše platí. Je poslední z jeho rodiny, žena od nich odešla těsně před převratem a během pátrání po jejím manželovi ji někdo na letišti Václava Haj... uhm Havla střelil zezadu do krku.“

„Ten copánek se máčí do moče milované dívky,“ podotkl Vinc a ukázal na něj. „Je to proto, abys mohl být permanentně s ní.“

Potom se zazubil. Nevím, kde k této informaci přišel a vzhledem k tomu, že kdysi nosil podobný, jsem to radši ani nechtěl vědět.

„A pak tu máme... tohodle zmrda,“ hodil jsem na stůl a ukázal jsem na třetí fotku.

Chlap, kolem třicítky, kulatý obličej, který u mě nejvíc evokoval gorilu, co se tejdén nevysrala. Na palici měl nějakou béžovou kšiltovku a na sobě mišmaš všeho možného vybavení.

„Jé hele, Croftík,“ zasmál se Vinc. „Pěkně se to slejzá, co?“

„Povídej mi o tom,“ kývl jsem hlavou. „Tohodle asi taky nemá cenu představovat, Henry Croft. Žoldák pracující pro Blackwood. Mají vyzvednout Němce v Praze v příštích několika dnech. Ze spisu, co jsem na tohodle experta dostal... zkoušel se dostat k Seals a skončil po tom, co při výcviku něco blbě odpálil a sejmul tím čtyři další rekruty. Sám je podle všeho z toho celkem hluchej a zjizvenej. Vykopli ho a pak nastoupil jako kontraktor k Blackwoodu. Má za sebou Afghánistán, Irák, pár akcí v Čečně a údajně sabotážní akce v Rusku a Ukrajině. Celkem kovboj, to se musí nechat.“

„Tenhle čuráček byl hlavně v Praze,“ okomentoval to Křeček.

„Povídej mi o tom...“

Nebylo třeba nic dodávat, během velké bitvy o Prahu byl Croft jedním ze žoldáků, co tipovali pro Amíky a Němce naše skryše a díky tomu my přišli o dost lidí. Vinc si pak na něj někde počkal s Dragunovem a postřelil jej.

Lépe řečeno, ustřelil mu půlku prdele.

Doslova.

Tohle byla paradoxně jedna z těch vtipných epizodek bitvy. Nasranej Vinc po přestřelce v Národním muzeu na dva dny zmizel, vzal si sebou akorát Dragunova a krabičku cigaret. Vrátil se bez krabičky a pušky a vyprávěl úžasnou příhodu o tom, jak milý Croftík vystupoval z Hummeru, on jej měl na mušce a pak se jako na potvoru pro něco otočil do auta a Vinc v tu chvíli vystřelil.

Croft vypustil krvavej prd a zaletěl do auta a... po zbytek bitvy o něm nikdo neslyšel.

Jeň šest měsíců po bitvě se začali objevovat zvěsti o komandu kontraktorů, kterým velí týpek, co mu chybí půlka prdele...

„Pokud jde o Crofta, není náš primární cíl a bylo by vhodné, aby nás Blackwood vůbec neviděl. Přece se to váže k tomu, co jsem nakouzl.“

„Nesmí to vypadat, že to udělala AČR, ale Ukáčka, že?“ dokončil za mě Zizi.

Prstem jsem na něj ukázal a kývl hlavou: „Přesně.“

„Žádný uniformy, označení, nic, čím by se dalo snadno identifikovat?“ začal Vincenzo. „Tudíž tu necháme svoje obvyklý hračky a vezmeme si něco anonymního. Osmapadesátky?“

„Klidně můžeme, ale znáš to... US si to dodnes plete s Kalachem.“

„Máme tam pár vykloktanejch ákáček, nějaký Makarovy, hadry se taky najdou,“ přemýšlel Vinc. „Dokonce je tam nějaký Pkčko.“

„Dragunovy?“

„Čtyři, po poslední inventuře,“ odpověděl Tony.

„Fajn, vezmeme to,“ kývl jsem hlavou a ukázal na mapu. „Teď zpět k akci. Kde se mají sejít, nevíme, máme přibližný čas a to, že Němec s tou svou partou bude někde na jižní straně města. Je ale možnost, že se zkusí spojit s Croftem tady.“

Můj prst zajel na označené místo. Hlavní nádraží a pak ukázal další dvě místa, Národní Muzeum a Holešovické výstaviště.

„První dvě nejsou dost daleko od sebe. Takže bych začal tam. Máme dost velkou oblast na pokrytí, nejlepší bude se rozdělit a zůstat ve spojení. Já si vezmu Jižák a poblíž Hájů vstoupím do metra a půjdu tunelama po trase C.“

„Tony a Randy si vezmou vše od Letňan až po Florenc,“ ukazoval prostor Vinc. „A já se Zizim si vezmeme vše od Černého Mostu po Florenc, kde se sejdeme s klukama.“

„A my dva,“ ukázal Ondráš na sebe a Muffa, „si vezmeme Áčko z Hostivaře až na Muzeum. Kolik má Němec cca lidí?“

„Deset, možná dvacet max,“ zauvažoval jsem. „Většinou to jsou podmáznutý Úkáčka, kterým nasliboval cestu na západ a bohatství. Croft na tom bude obdobně, akorát to budou elitní žoldáci Blackwoodu. Když se sejdou...“

„Máme proti sobě cca padesátku nepřátel,“ dokončil za mě Křeček. „To není dobré. Nesmí se spojit. Nejlepší by bylo Němce odprásknout někde a zmizet.“

„Taky si myslím, ale potřebujeme toho zrzavýho zmrda živýho,“ na chvíli jsem se zasekl a pak s povzdychem dodal: „Oba zrzavý zmrdy.“

„Holt ne vždy to je, jak bychom si přáli,“ utrousil Muff a já mu dal za pravdu. „Ale mohl bys vysvětlit, proč jdeš sám a ostatní jdou po dvojicích aspoň.“

„Holt, když se takhle rozdělíme, pročešeme větší oblast.“

Moje vysvětlení očividně nestačilo a spíš přilákalo další pohledy. Vypadá to, že si to vyložili úplně jinak, než jsem čekal. Popravdě, chtěl jsem se na chvíli od nich oddělit a o samotě projít část města, abych tak trochu ulevil svý ztrápený a unavený dušičce, kterou pomalu, ale jistě začíná obtěžovat docela solidní ponorka.

Takže ano, potřeboval jsem vypadnout a utřídit si myšlenky. Hraní na osamoceného mstitele mi tedy vyhovovalo, aspoň na chvíli.

No, nevyšlo to. Křeček se vyjádřil zase jednou.

„Nojono, velkej hrdina bez lázně a vany...“ okomentoval to.

„Přesně, je tu jen posranej sprcháč,“ odvětil jsem kysele.

„No to je sice pravda,“ přiznal Vinc. „Ale sám jít rozhodně nemůžeš, to ti je jasný, ne?“

„Hele, kolikrát jsme šli po jednom někam a ve finále se sešli,“ oponoval jsem.

„Tohle je ale Praha,“ řekl Křeček a rukou naznačil uvozovky. Nezbylo mi nic jiného než si povzdechnout.

„No to je mi sice jasný, ale...“

„Žádný ale,“ utnul to Vinc. „Je mi jasný, že se chceš projít sám, buď, ale než začneme prozkoumávat nebezpečnější části města, s někým se slezeš. Jasný, ty Turbospešlátore?“

„Héj!“ odsekl jsem. „Jako by nestačil Hoff s touhle přezdívkou!“

„No, když se tak budeš chovat...“

Vztyčený prostředník a vzteklé zavrčení mu dalo jasně najevo, co si o něm a jeho poučování myslím.

„Fajn,“ vzdal jsem to po chvíli. „Sejdu se s vámi tady.“

Můj prst se lehce zapíchl do mapy a ukázal jedno místo, které jsem chtěl prozkoumat sám při postupu z Jižáku.

Muzeum, část se jich tam stejně sleze.

A já budu mít klid.

„Spokojeni?“

Nikdo nic nenamítal.

„Tak jo,“ uzavřel jsem debatu. „Pokračujeme v plánu. Jakmile se slezeme a budeme si jistí místem, kde se naši zrzci nacházejí, obklíčíme ho. Sám bych to viděl na Muzeum, či Hlavní Nádraží, ovšem může být kdekoliv. Otipujeme si místo, hlavně jeho obranu a pak je zbavíme ochranky, ty dva sbalíme a vypadneme.“

„Jednoduchý jak facka,“ okomentoval to Ondráš.

„Ono to jednoduše zní,“ přidal se Vinc. „Prolézt město, najít zmrdy, zbavit je ochranky, zajmout je a dovést je do Hádžitomovy temné sluje. Co vím, tak zrzavý šuká celkem nerad.“

V tu chvíli vybuchli všichni smíchy a já se nad tak debilní poznámkou musel pousmát také.

„Ale víte, jak je to s jednoduchými plány, že?“